

SULEQATIGIISITSUT
SAMARBEJDSPARTIET

EM2018/27

Tillie Martinussen

19. november 2018

(Medlem af Inatsisartut Jess Svane, Siumut)

Forslag til forespørgselsdebat om muligheden for at indføre en talsmandsordning for sygdomsramte personer.

Medlem af Inatsisartut Tillie Martinussen, Samarbejdspartiet)

Der er ingen tvivl om, at sygehuspersonalet løber stærkt.

I forrige uge afgik min onkel på 73 år ved døden. Familien skulle samles og synge ham ud en kold onsdag morgen. Vi gik alle sammen, inklusive hans søster, som har svært ved at gå, hen til Kapellet og samledes til den tid der var aftalt med sygehuset.

Vi stod og ventede ved en lukket dør i 10 minutter, og undrede os.

Vi ringede så til afdelingen han døde på, og fik at vide vi måtte op på stuen og synge ham ud, da der ikke havde været ressourcer til at flytte ham ned på Kapellet endnu, hvorfor de ikke havde nået det.

Afskeden blev alligevel god. Vi lånte af lægeklinikken en rullestol at køre min ældre moster op på afdelingen med, og en præst i overalls kom og sang sammen med os, bad sammen med os og trøstede.

Det blev altså alligevel en god afsked.

Sygeplejerskerne synede meget stressede, men var alligevel respektfuldt med, og stod sammen med os og vor afdøde, og sikrede afgang.

Til sidst kom portørerne og flyttede ham, da de sidste af os var på vej ud.

Denne lille historie illustrerer hvor hårdt de arbejder, og hvor svært det er at få det hele til at hænge sammen. Hans lig lå på stuen uforholdsmæssigt lang tid, og blev ikke nedkølet, og får derfor en fremskreden forrådnelse, da det var tid at lukke kisten.

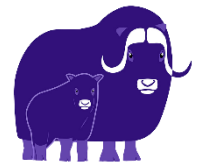
Men det stakkels personale, gjorde jo alt hvad de kunne – for deres kerneydelse som jo er de endnu levende patienter.

Jeg er alt personalet meget taknemlig i dag, de var behjælpelige så godt de kunne, og arbejder under ekstremt højt pres. Tak for det, og tak for at give ro omkring dødsfaldet alligevel.

Det understreger dog behovet for, at sikre ro om kerne-ydelserne og driften først og fremmest, hvorfor vi mener, at vi skal koncentrere os om dette.

At sikre rettidige overenskomster – siger vi for måske 8. gang på denne samling, samt i diverse pgf 37 spørgsmål. Ligeledes at sikre arbejdsmiljø og fatsholdelsesstrategier som duer.

Vi kan ønske flere penge afsat på Finansloven til sundhedsvæsenet, og styrke vores samarbejde med udlandet i denne henseende.

SULEQATIGIISITSUT
SAMARBEJDSPARTIET

Patienter der lider af livstruende sygdomme, har brug for den bedste og mest kompetente behandling og vurdering.

Vort sundhedsvæsen er fuldt på højde med de lande vi ønsker at sammenligne os med, så snart der foreligger en diagnose.

Men vejen til behandlingsforløb, kan i mange tilfælde lade meget tilbage at ønske.

Koordinering mellem vore sundhedsdistrikter og Rigshospitalet i Danmark f.eks. omkring operationer og forløb for alvorligt syge patienter.

Gode læger og nok tid, i læge-tider, når patienter kommer ind med sygdomme de vil have identificeret.

Hurtigere forløb for udredninger, og færre patient-afvisninger i første omgang, er vigtige.

Alle de klage-punkter der i denne debat rejses, kan vises tilbage til læse,- og sygeplejerske mangel.

Rekrutteringsproblemer, og særligt fastholdelsesproblemer.

For få hænder, og for meget at lave. Ekspanderende patient-antal i de store byer, og færre til at behandle.

Færre specialister, færre psykiatere, mindre tid og pressede ressourcer.

Der er ingen tvivl om, at stigende dårlig stand af boliger, sammenholdt med livsstil og livsførsel også spiller ind, og de forebyggende tiltag lader vente på sig.

Derfor ærger det os også, at Naalakkersuisut og foreslagsstillers parti afviste vort forslag om forebyggelsesrådet skulle kunne samles nationalt på tværs af kommuner, Selvstyre mm., ligesom de kunne gøre brug af fælles sekretariater. Det er også en del af en holistisk indsats.

De helt centrale udfordringer vi har her og nu, er personale, rettidige overenskomster, korrekte konsultationer med ordentlig tid til at samtale og udrede eventuelle kultur,- eller sprogforskelle, samt mangel på effektive fastholdelsesstrategier.

Med håb om meget hurtig udbedring, og begyndende alvorlige tiltag på ovenstående, mener vi ikke for nærværende, at foreslagsstillers forslag om sygetalsmand er vejen frem.

Vi indstiller i stedet til, at man benytter og styrker Landslæge-embedet, departementet for sundhed, de regionale sygehuse, faggrupperne høres og inddrages, at man styrker organisationerne for patienter, og at man finder ekstra bevillinger til sygehusvæsnet, og inddrager alle instanser relevante – herunder fagforeningerne, i en snak om, hvad man kan gøre, for at komme personale-manglen til livs.

Sæt ind med det samme i øvrigt, i forhold til rettidige overenskomstaftaler. Der er noget vi kan arbejde med her og nu, med det samme.

Tak for ordet.